

Και ποια ελληνικά είναι αυτά; Ποιανού; Ακόμη κι αν φτάσουμε ως τον Όμηρο, θα δούμε πως υπάρχει μια γλώσσα (αν αφαιρέσουμε κάτι βυζαντινισμούς κι ελληνιστικούρες) που έχει ηθος λαϊκό, που δηλαδή μιλάει ανεπιτηδεύτα, χωρίς επάρση. Που μιλάει σωστά: αυτή είναι η απλή αλήθεια. Και θα το καταλάβουμε αυτό, αν λογαριαστούμε πρώτα αυτή την άλλη αλήθεια: Μόνο σήμερα, στα σάθρα νεοελληνικά μας, συμβαίνει να είναι η γλώσσα βαθυτάτα συμβατική, θρεμμένη με αλλοτριο ήθος και σκεψη, και, αρα, ασχέτη απ' τα πράγματα. Αυτό που λέμε λογίο, όχι λαϊκό στην Ύδρια.

Κι όμως το ξέρουμε όλοι πως γλώσσα θα πει αλήθεια, όχι συμβαση, υφος, γραβάτα, ελιτισμός. Αν υπάρχει αριστοκρατία, αυτή είναι λαϊκή, του λαού (που τον σβήνουμε κι απ' τα λεξικά, για να χρησιμοποιήσουμε βολικούς επιστημονικούς ορους): Κοιτάξτε το ποίημα της Σαπφώς για το φεγγάρι και την αγρυπνία της: Μήπως δεν είναι της Σαπφώς, αλλά λαϊκό; Δεν ξέρουμε. Εσείς ξέρετε;

Πώς να το κανούμε, δε γίνεται γλώσσα αν δε βουτηξεί στο νερό και στο χώμα του ερώτα των πραγμάτων (όχι της καταναλώσης ιδεών, κατασκευών κι ανθρώπων). Μή μιλάμε λοιπόν για δημοτική. Λίγη ντροπή!

Σωκρ. Α. Σκαρτσής

Περίληψη για τη γραβάτα

Ως ποτε θα ζούμε με τούτη σοβαρότητα που να χανούμε την απλότητα μας;

Μπορεί να προ-όδευσαμε αρκετά, όμως ξεχάσαμε να παρούμε τις αποσκευές μας.

Μπορεί να γνωρίσαμε πολλά, όμως μείναμε αμαθιοί.

Μπορεί να βελτιώσαμε τις επι-κοινωνίες, όμως αγνοήσαμε την κοινωνία.

Μπορεί να γίναμε περισσότερο επιστημονικοί, όμως γίναμε και λιγότερο διαφανοί και ζωντανοί.

Μπορεί να κινδυνολογούμε, όμως δε νιωθούμε την αλήθεια μας, που έχουμε.

Μπορεί να καταργήσαμε αποφασιστικά τη γραβάτα, όμως μας έμεινε ο κομπος στο λαιμό.

Είναι θέμα ουσίας: Ποιοι είμαστε και το ξεχάναμε· ποιοι γινόμαστε με τα πράγματα αμέσως και το αρνιομαστέ.

Είναι θέμα αλλαγής: να αγαπήσουμε τον εαυτό μας και να πιστεψουμε τους άλλους· να δεχτούμε τα έργα μας υπεύθυνα και να χαιρομαστε πλήρεις· να φήσουμε τις κατασκευές και να φεθούμε στην ομορφιά της αμεσης επαφής με όλα μας – των χεριών μας και των μηχανών.

Μένει η σιγουριά του κοριτσιού: «Μπορώ να αναποδογυρίσω τον κόσμο και να κερδίσω την αγάπη μου να ζω».

Διονυσης Α. Καρατζας

Η εγκυκλιος του υπουργείου

Πρέπει να το παραδεχτούμε ότι καμία εθνική πολιτική, κα-
νενα κομμα και καμία διαλεκτική δεν καταφέρνει πια να προκα-
λεσει τωση ομοψυχία, τέτοια ταυτιση αποψενει των Ελλήνων,
οσο ενας ποδοσφαιρικός αγώνας. Σαν απο θεία επιταγή, λίγο πιο
πριν, η πολη ολοκληρη αδειάζει, οι δρομοι ερημωνονται και τη
στιγμη που ευστοχα η μπαλα κατευθυνεται στα διχτυα, αυτην
ακριβως τη στιγμη, την ιδια για ολους, ακουγεται μια και μονη
ιαχη απο χιλιαδες στοματα που εκφραζει την ιδια ωρα, για το
ιδιο γεγονος, σ ολοκληρη τη χωρα, τα ιδια αισθηματα εκατομμυ-
ριων διαφορετικων ανθρωπων. Και εναι το μονο γεγονος για το
οποιο ολοι, μα ολοι, συμφωνουν. Δεν εναι εκπληχτικο;

Γι αυτο θα προτεινα να γινει το ποδοσφαιρο το εθνικο μας
σπορ, αφου μ αυτο εξαιρεφεται το εθνικο μας ελαττωμα, ο ατομι-
σμος· κι ακομα στους ποδοσφαιριστες, εκτος απ τα υπερογκα
ποσα, να τους στηνει η πολιτεια αδριαντες και να τους τιμα σαν
ηρωες.

Ας στειλει, τελος, μια εγκυκλιο η πολιτεια στα Σχολεια που
να λει: «Να εκφωνουνται λογοι πανηγυρικοι για τον Αναστο-
πουλο, το Βαμβακουλα και λοιπους».

Κι αυτο θα γινει· και μαλιστα ανεξοδα –οπως παντα– απο
τους δασκαλους.

Κωστας Λογαρας